

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXIX., číslo 3.

březen 2023

Obsah: J.Zahradníček, Sv.Josef, Mystický život dětí Božích, R.Sarah Ohrožené děti, Ohrožení křesťanské rodiny, FB Vyhlídky euroazie, TB, Telegraf radostné zvěsti, Informace a dezinformace, Tibet včera a dnes, Mystický život dospělých, M.Gándhí, Nevíra je nemoc, J.Zahradníček Šedé růže Brněnská akademie duch.života ct.Patrika Kuželý OP

SVATÝ JOSEFE

V TÉTO CHVÍLI NIKDO NA TEBE NEMYSLÍ
ALE VŠICHNI JSOU TVÝMI DLUŽNÍKY,
VŠICHNI JSOU NA ÚTĚKU
HERODES, HOSANA ANDĚLSKÉ,
VRAŽDĚNÍ NEVINÁTEK
VŠECHNO, CO BYLO, ZŮSTÁVÁ
ZATÍMCO KALVÁRIE
NEZADRŽITELNĚ SE PŘIBLIŽUJE

STÍMÍVÁ SE. ODEŠELS
KŘIŽOVÁNÍ ZAČNE CO NEVIDĚT
POPRAŠEK SVĚTLA JÍZLIVÉHO
JAK PRÁŠEK NA KRYSY
LEŽÍ JEŠTĚ NA TRÁMECH
NA TRÁVNÍKU VYDRAHLÉM
NA CESTĚ, CO NEVEDE NIKAM...

Jan Zahradníček

+++

MYSTICKÝ ŽIVOT DĚTÍ BOŽÍCH
PŘIVTĚLENÍ K TVÉMU BRATRU A SPASITELI

Tomáš Kempenský zdůrazňuje především následování Krista jako skvělého vzoru. Je tu však ještě něco úžasnějšího. Máš se stát dalším Ježíšem, protože jsi k Ježíši Kristu od křtu svatého přivtělen. Patříš k Němu a Ježíš má v tobě růst, až dosáhne nové skutečné dospělosti. Z učení víry znáš, že křest je první a ze všech nejpotřebnější svátost. Tak si uvědom nesmírnou, ba ústřední důležitost této svátosti pro celý tvůj duchovní život. Když se chceš obnovit v duchovním životě, je dobré, aby ses také obnovil v duchu, příslibech a závazcích této prvé svátosti. Křtitelnice, křtitelnice tvého rodného místa by měla být pro tebe nejposvátnějším místem.

Tvůj kmotr tě přinesl do chrámu jako lidské dítě a za několik okamžiků tě vracel rozradostněné matce jako Boží dítě. Už ne člověka světa, nýbrž nové stvoření. Přináší domů Boží dítě. Kněz říká, jako kdysi faraónova dcera, matce: „*Vezmi jej a vychovej mi jej jako Boží dítě.*“ Z toho plynou nejrůznější povinnosti. Nejprve si připomeň, pokud jsi matka či vychovatelka, svatou povinnost dívat se nesmírně vážně jak na dítě, tak na úkol, vychovat z tohoto dítěte to nejvznešenější, k čemu je povoláno a k čemu jsou také povolání křesťanští rodičové, totiž Boží dítě. Dříve se křest konal ponořením na znamení, že v člověku umírá starý život, že umírá starý syn Adamův, a že vstává z hrobu Boží smrti nové stvoření. Tak vychází z lůna nového Adama, Boha, tvého Bratra a Spasitele, který věčně trvám a žiji v Církvi, Boží dítě.

Nejdříve se odříkáš při křtu svatém satana a všeho, čím se pyšní i veškeré jeho zloby. To je tvůj první závazek. Kvůli tomu jsi pomazán svatým olejem Božího bojovníka. Jsi přivtělen k prvnímu bojovníku, ke Kristu, tvému Bratru a Spasiteli, který bojuje s tvým samotným lidským tělem, svým utrpením, svou pokorou a poslušností až k smrti proti Božímu odpůrci a proti nepříteli Božího království. To není malý závazek, který jsi při křtu slavnostně vzal na sebe. Připomeň si občas tuto svatou povinnost boje proti satanovi a proti jeho velmoci, aby sis uvědomil, jak strašnou protibožskou a protilidskou mocí je satan. Dábel je ten, který nenávidí a lže a zabíjí. Tak lze stručně charakterizovat satana.

Protože si někdo i mezi Božími dětmi dostatečně neuvědomuje tuto strašnou sílu, proto jí také tolikrát, třebaže nevědomky, slouží. Kdo totiž nebojuje vlastním nasazením a účinně proti satanu, ten mu slouží. Neboť „*kdo není s Bohem, rozptyluje*“. Stačí zhřešit, a tím se stáváš spojencem, spiklencem a pomocníkem satana.

Dábel se vzpírá proti Kristu, tvému Bratru a Spasiteli, proti Boží svrchovanosti a staví proti Boží vůli svou zlovůli. Sám chce být Bohem. A satanu patří všichni, kteří nepotírají v sobě nezdravý kvas, zděděný po prarodičích, kvas odboje, odporu proti Bohu a proti Boží

svrchované vůli. Každý hřích tě přivádí blíže k satanu, každý hřích tě přivádí do jeho království temnoty, hlavně pak hřích vzpoury proti Bohu, pýchy, nelásky a lži. Satan je ten, kdo lže, nenávidí a vyvyšuje se, třebaže ví, že je Kristem poražen a sražen na dno propasti a bídy. To je hřích, satanovo dědictví, jeho světová velmoc a jeho spiknutí. Ti, kdo jsou satanovi, nevyvarovávají se hříchu. Kdo pije hřích jako vodu, podléhá satanovi, strašně mu podléhá. Ty jsi však slavnostně slíbil na křtu svatém, nejen že nebudeš satanův, nýbrž že se budeš chránit veškeré jeho pýchy i jeho zloby i jeho lži. Nejbídnější je lež, že sám sobě jsi pánem. Chtěl i Boha zastínit skvělou jasností, jasnoživitostí své inteligence.

A co ty? Nic ti přitom nevyčítá tvé svědomí? Ty a hřích? Jste si cizí nebo dobří přátelé? Nebo jste se docela shodli na modu vivendi, od zpovědi ke zpovědi, že hřích může klidně ovládat tvoje nitro, aniž mu budeš rázně odpírat? Kde jsou tvé sliby na křtu svatém? Jsi jen čestný bojovník nebo snad jen vysloužilý bojovník proti hříchu a jeho prapůvodci pekelnému? V Božím království není žádná dovolená. Tady se vede boj do posledního dechu a do posledního nepřítele. Pokud tě Bůh udržuje na zemi, tedy proto, abys Bohu vybudoval ve svém srdci království. Přeje si, abys potíral na místě svého života, svých schopností, království satanovo. Neváhej a začni vést vážný, statečný a uvědomělý boj proti hříchu. Hlavně proti jeho kořenům ve své duši. Znáš se dobře? Víš, kde má satan nejpevnější pozice ve tvé duši a ve tvém životě? Neznáš-li, poznej, znáš-li, jednej!

Chceš být Božím dítětem a chápat celý život jako život Božího dítěte, jako cestu dítěte k našemu společnému Otci v nebi? Pak tvůj život musí být především bojem proti satanu a proti jeho velmoci.

Na křtu svatém se stáváš Božím dítětem. To je tvůj velký závazek, plynoucí z nesmírného Božího daru. Bůh ti vlévá posvěcující milost a činí tě z lidského dítěte Božím dítětem. Vlévá ti také účast na Božím nadpřirozeném životě. Boží milost přetavuje lidskou duši tak, že nadále formuje tvé tělo místo pouhé nesmrtelné lidské duše posvěcující milost. Boží milost tě přivtěluje do tajemného Těla Kristova, tvého Bratra a Spasitele. Jednorozený Syn našeho věčného Otce ti jako Božím Dítěti poskytuje účast, prostě podíl na nadpřirozeném životě Božím. Dítě však má růst. Rostl jsi ve všem, až jsi dorostl v dospělého člověka. Avšak jak jsi pokročil v Božím dětství tak, že jsi se stal důvěrným přítelem a spolupracovníkem, ale i spolutrpitelem Božím? Tvoje dospělost zde spočívá ve ztotožnění s Kristem, tvým Bratrem a Spasitelem. Tolikrát Ježíš Kristus už říká, v čem Ho máš následovat, v čem Ho máš napodobovat, nebo jak to vyjadřuje svatý Pavel, v Kom máš sebe oblékat. V pokoře, sebezáporu a lásce. Řeknu to takto: k tomu ti dávám tento život, než abys v něm vyrostl díky všemu, co ti sesílá nebo na tebe dopouští nebo ti prostě dává v tomto životě, abys tím vším rostl z Božího dětství do přátelství s Bohem. Kristovu poslušnost a povinnou podrobenost našemu společnému Otci v nebi proměňuje Bůh v pozvání k tvému poznání k dětské lásce, která ví, jak velkou

lásku má v Bohu jako v Otci, jak velké, celoživotní lásky Ježíš Kristus hoden. Celá tvoje mravnost není jenom v přemáhání zlého, nýbrž je to jen příprava ke konání dobrého, abys byl náležitě čistý a svobodný ke konání úžasného dobra. A podobně tvůj závazek vůči Bohu neznamená jen bojovat proti satanovi, nýbrž také růst v oddanosti vůči Synu Božímu či Otci, neboť spolu s Otcem jsou jedno. A nemáš lepší prostředek boje proti satanovi a proti jeho pýše a zlobě a lži než právě příznivě proměňovat svůj život ve službu lásky k nebeskému Otci. Kromě nápodoby skvělému Kristovu vzoru máš dopřát Ježíši Kristu, aby v tobě dorostl v dospělého Božího bojovníka, ale i spolutrpitele, totiž nového Krista. Vždyť jsi byl ve křtu svatém přivtělen ke Kristu, takže jsi jeho článkem, a máš dospět do plné přítomnosti Ježíše v sobě, tedy být novým Ježíšem. Špatně se říká „alter Christi“, protože jenom jeden je Ježíš Kristus čili Ježíš Vykupitel, ale každý další křesťan dalším Ježíšem Spoluvykupitelem, jako je především Panna Maria. Tímto spoluvykupitelstvím se rozumí vlastní účast či podíl na vykoupení sebe a ostatního světa, a ne, že by Ježíši Kristu něco chybělo do jeho vykoupení lidstva.

Tvoje mládí zavazuje všechny síly a schopnosti ke vzrůstu, k snaze o vzrůst. Dobře víš, jaké síly ti dávám k tomu, abys mohl růst v Božím dětství. Znáš své slabosti ale také přednosti, protože pokora nevyklučuje jejich poznání. Pokora jen žádá uznání, že je máš od Krista a pro Krista, ne pro svou slávu, takže by ses opájel vědomím své výtečnosti.

Uvažuj nad svým životem. Je to život opravdu nového stvoření proměněného na základě křtu? Je to život v síle a ve výzvě svatého křtu? Anebo rosteš ve všem, kromě Božího dětství? Jak jsi daleko ve své dětské oddanosti, která je Bohu ochotna všechno uvěřit a všechno dát? Jsi Boží dítě anebo jen otrok, který nerad dává jen to, co musí dát, protože se bojí pekelných trestů? Miluješ Boha anebo se Boha jen bojíš?

Modli se: Prosím o své vnitřní obrácení, ať se naučím bát jen jednoho, totiž obávat se, že bych mohl navždy ztratit svého Bratra a Spasitele. Kéž vykročím v síle svého povolání na křtu svatém k onomu životu, který mi tím otevírá a objasňuje!

Tak se modli, protože jsi byl přivtělen k největšímu bojovníkovi proti satanovi, k bojovníkovi o Boží slávu. Právě kvůli tomu bere Bůh na sebe tvoje lidské tělo a přichází na svět. Zahajuje nový boj, a ty jsi od křtu svatého pomazaný olejem na Božího bojovníka. Jaký byl tvůj minulý duchovní boj? Proti čemu jsi bojoval? Nebojoval jsi jen proti tomu, aby nebylo od tebe něco požadováno? Nebojoval jsi jen proti tomu, aby ses vyhnul všemu nepříjemnému, obtížnému a hořkému? Nebojoval jsi jenom proti Kristovu kříži? Víš, co to znamená? Že bys byl zrádce svého životního poslání, kdybys bojoval proti tomu, do jehož služeb ses postavil křtem a křestním slibem. Takový člověk se jmenuje zrádce. Zradit Kristovu korouhev znamená bojovat proti Kristovu kříži ve svém životě a nebojovat proti tomu, jenž byl křížem

poražen. Sleduj svůj dosavadní životní boj a dobře se podívej, na jakém místě stojíš v bitevním poli o Boží království, na čí straně stojíš. Nesmíš se ani váhavě zdržovat, protože v boji o Boží království nikdo nezůstává neutrální. Kdo není s Bohem, je proti Bohu. Bude od tebe žádáno přísné vyúčtování za hřivnu života Božího dítěte, které se ti dostalo na křtu svatém. Zaplat, co jsi povinen. Pospěš vyrovnat všechny nedoplatky! Vrat se do šiku Božích bojovníků za slávu Ježíše Krista i nebeského Otce jako oddané dítě proti ďáblu, kterého ses slavnostně zřekl! B.

+++

OHROŽENÉ DĚTI

Genderová ideologie způsobuje ve společnosti situace chaosu. Ohrožuje realitu otcovství a mateřství. Podle některých západních vlád jsou dnes slova „otec“ a „matka“ nebezpečná. Používá se „rodič 1“ a „rodič 2“. Prvními oběťmi takového jednání jsou evidentně děti. Manipulace s přírodou, které v souvislosti s životním prostředím tolik litujeme, se zde stává zásadní volbou člověka vůči sobě samému. [...] Pokud však již neexistuje rozdíl mezi mužem a ženou jako danost stvoření, neexistuje ani rodina jako předznamenání všeho

stvořeného. Také potomstvo pozbývá své role a zvláštní důstojnosti, která mu dosud byla vyhrazena. [...] V boji o rodinu je v sázce sám člověk. A je stále zřejmější, že popíráním Boha se rozkládá také lidská důstojnost. Kdo hájí Boha, hájí člověka.“

Kdo hájí Boha, hájí dítě a jeho právo narodit se otcí a matce, a také vyrůstat v rodině s rodným otcem a rodnou matkou. Bez toho již neexistuje jasný vztah mezi rodiči a dětmi. Mizí na oltáři politicky korektního myšlení, jež předstírá boj proti diskriminaci homosexuálů

toužících po dítěti. Kdo tedy řídí pochod do propasti, v níž děti nikdy nepoznají svůj původ? Narodí se procesem umělého oplodnění a po celý život ponosou tíhu anonymního zrození. Hrozí, že tento systém zmate samotný pojem rodičovství a z dětí udělá natrvalo lidi bez kořenů. Jak je možné odmítnout dítěti právo znát a milovat biologického otce a biologickou matku? Lidé by o tom měli uvažovat, než budou následky nezvratné. Zákonodárství, které těmto praktikám napomáhá, je hluboce nespravedlivé. Dostáváme se k nepředstavitelným nerovnostem, kdy bude lidstvo rozděleno vedví, na ty, kdo své rodiče budou znát, a na ty, kteří budou o tuto radost připraveni, věčně

sirotky. Víím, že osoby žijící v homosexuálním svazku jsou schopny lásky k dětem.

Genderová ideologie redukuje otcovství a mateřství na úlohy, které se hrají, a tím do hloubky ničí sám pojem rodiny. Ze záhadných důvodů jsme po celých několik posledních desetiletí dvacátého století byli svědky hluboké nenávisti k rodině. V literárních dílech a filmech velice často vypadala jako místo útisku a potlačování osobnosti. Opravdu je to naše zkušenost? Samozřejmě, úchylné případy existují. Je však rovněž možné říci, že rodina je velkou záštitou lásky! Je posledním útočištěm všech, kdo vědí, že jsou v ohrožení.

Rodina je realitou, kterou ďábel nemůže vystát. Je místem lásky a bezplatného sebedarování par excellence, a proto vyvolává jeho nenávist a útoky. Na ještě hlubší úrovni je spojení otce, matky a dítěte stopou plodné jednoty Nejsvětější Trojice. Narušením rodiny chce ďábel zhanobit trojiční jednotu. Především se snaží připravit nevinné děti o šťastné mládí v lásce. Ten, který je „vrahem od počátku“, ničením rodin pouze opakuje vraždění svatých Neviňátek. Bůh se stal dítětem, a proto je pro ďábla nevinnost každého dítěte, která odráží nevinnost samotného Boha, nesnesitelná.

Osobu nemůžeme redukovat na její sexuální orientaci. Raději než o „LGBT“ hovořím o osobách s homosexuálním chováním nebo homosexuální orientací. Tyto osoby především Bůh miluje jako každého muže a jako každou ženu. Pán při svém utrpení prolil krev za každého z nich. Musíme jim projevovat maximální soucit. ... Prvním projevem lásky, který jim dlužíme, je pravda. Partnerství mezi dvěma osobami stejného pohlaví nikdy nebude manželstvím. Tento výrok není žádným odsuzováním. Takoví lidé mohou projevovat něhu a velkorysost, ale nikdy nemohou předstírat, že prožívají to, co je vlastní manželství, totiž darování těla v plodné lásce.

Postiženými oběťmi LGBT ideologie jsou osoby s homosexuální orientací. Bojovní aktivisté je vedou k tomu, aby celou svou totožnost snížili na sexuální chování. Tak například se hovoří o „gay komunitě“, jako by se jednalo o zvláštní druh lidí se společnou kulturou, s osobitým způsobem oblékání a mluvy, s vyhrazenými městskými čtvrtěmi, a dokonce s vlastními obchody a restauracemi. Označují se podobně jako etnická komunita! Mám občas dojem, že gay ideologie nevědomky pěstuje jakousi formu komunitarismu. Prosím věřící, kteří prožívají homosexuální pokušení, aby se nenechali zavřít do tohoto vězení LGBT ideologie. Křtem jste se stali Božími dětmi! Vaše místo, tak jako všech křesťanů, je v Církvi. A bude-li pro vás duchovní boj někdy příliš těžký, bratrská láska vás podepře.

Odsuzuji pokrytectví, které spočívá v tvrzení, že západní žena je uznávána a rozvíjí se, protože je osvobozena od „břemene“ mateřství, a že je ve všech směrech rovnoprávná s mužem. Robert kard. Sarah, Den se již nachýlil

+++

OHROŽENÍ KŘESŤANSKÉ RODINY

Křesťanská rodina buduje člověku zkušenost nové a vlastní jednoty. Tato jednota potvrzuje a zdokonaluje onu přirozenou, lidskou jednotu.

Vnitřním základem a cílem rodiny jako osobního společenství je láska. Bez lásky otce, matky a dětí nemůže rodina žít ani se zdokonalovat jako družina osob.

Láska muže a ženy je vede jako manžela a manželku ke vzájemnému spojení v jediné manželství. Činí z nich „jedno tělo“. Láska je uschopňuje k vrcholnému daru, k darování života nové lidské osobě. Rodiče se přitom stávají Božími spolupracovníky. Tak je manželská rodina podobou Nejsvětější Trojice: dvě osoby, tvořící nedělitelnou jednotu, ze vzájemné lásky plodí osobu třetí.

Mateřství je přitom bytostně spojeno osobní výstavbou především ženina bytí a s osobním rozměrem daru. Mateřství ženy tvoří zvláštní část onoho společného rodičovství, a to část závažnější.

To vše můžeš sledovat na vzorné rodině dennodenně požehnávané sv.Zdislavou. Nedá se přehlížet, že vnější rámec tomuto pokojnému soužití rodiny sv.Zdislavy zajišťoval zcela nenahraditelným způsobem její manžel Rytíř z Lemberka. Bylo to namáhavé dosahování pokojného soužití pro celý národ, jakož i zabezpečování jeho trvalosti a bezpečí ve vlasti. Ovšem na vytváření tohoto vnitřního životního prostředí domova na Lemberku měla hlavní podíl sv.Zdislava. Svatá Zdislavo, oroduj za nás!

+++

VYHLÍDKY EUROAZIE

MEZIKULTURNÍ SETKÁNÍ

Jako každá kulturní realita, tak i kultury rozsáhlé Euroazie mají své hranice. Podobně jako je mají i městské kultury Západu. Činitele, jako jsou spotřebitelství, individualismus, diskriminace, nerovnost a mnoho jiných, spřádají křehké stránky i těch údajně nejvyvinutějších kultur. Národy, které rozvíjejí kulturní poklad v návaznosti na přírodu, se svým silným smyslem pro vzájemnost, snadno vnímají západní stíny, jež Západané sami uprostřed svého domnělého pokroku nevidí. Proto nám poznání jejich zkušenosti udělá jen dobře. Euroazie se musí zbavit **komunismu, který byl vypěstován a naštěpován z německého zřídla, nejprve v Rusku a pak v Číně.** Český misionář Josef Zeman o tom píše v dopise ze srpna 1932: *Jak rychle se komunismus v Číně rozšířil! Před 15 léty (tj.1917) bylo pouze 7 příslušníků komunistické strany a z těch ještě 4 „odpadli“, takže zbyli jen 3! Dnes (tj.1932) je zasaženo komunistickým hnutím aspoň 60,000.000 lidí v Číně a čínská Rudá armáda čítá na dobrých statisíce bojovníků... Toho všeho dosáhly peníze z Moskvy... Přívrženci Leninovy nauky nejsou jen prostí chudí lidé, ale hlavně studentstvo a velká část čínských vzdělanců, kteří to hnutí obratně řídí.!* **Komunismus totiž buduje na zvrácené lidské přirozenosti, dává úplnou**

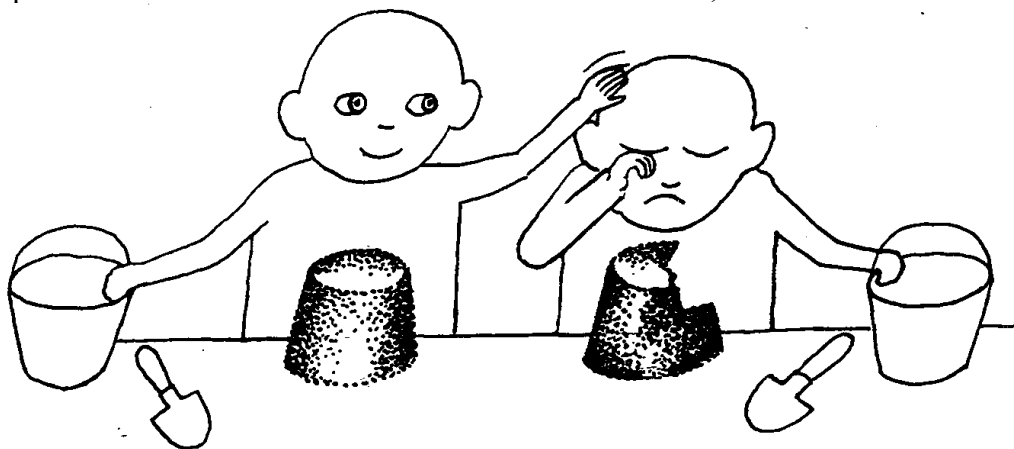
svobodu všem pudům a ášním; odtud jeho dravá síla a úspěchy. (J.Koláček, Čínské elogium, Řím 2002 Kř.ak.)

Na základě svých vlastních kořenů usedněme ke společnému stolu, k místu rozhovoru a sdílených nadějí. Takto se odlišnost, jež by se mohla stát praporem nebo hranicí, přetváří v most. Totožnost a sdílení si neodporují. Vlastní kulturní totožnost se upevňuje a obohacuje ve sdílení s těm, kdo jsou odlišní, a pravá ochrana nespočívá v ochuzujícím oddělování. Nejde o to křečovitě udržovat zcela uzavřený, nehistorický a statický domorodý styl, který by popíral jakýkoli způsob sdílení. Jednotlivá kultura se může stát neplodnou, když se uzavírá sama v sobě a snaží se zvětšovat zastaralé životní způsoby, odmítá-li jakékoli sdílení a jakoukoli otázku o pravdě o člověku. To by se navíc jevilo jako dost neskutečné vzhledem k tomu, že není snadné ubránit se před kulturním nájezdem. Proto by se ona snaha pečovat o kulturní hodnoty domorodých obyvatel měla stát záležitostí všech. Jejich bohatství je také bohatstvím celého lidstva. Nerosteme-li v tomto smyslu pro spoluzodpovědnost tváří v tvář rozličnosti, která zkrášluje naše lidství, těžko lze od skupin žijících uprostřed divočiny vyžadovat, aby se bezmyšlenkovitě otevíraly nějaké cizí civilizaci.

V Euroazii je možné, jak mezi národy, tak i mezi různými domorodými kmeny rozvíjet vzájemné kulturní vztahy, kde rozličnost nepředstavuje ohrožení, neospravedlňuje odstupňování moci jedněch nad druhými, nýbrž znamená sdílení vedené z odlišných kulturních pohledů, slavení, vzájemné vztahy a oživení naděje.

OHROŽENÉ KULTURY, NÁRODY A KMENY V NEBEZPEČÍ

Bezostyšně k světovosti se vypínající bohaté ekonomiky škodí lidskému, společenskému a kulturnímu bohatství. Trhání rodin, k němuž dochází na

základě vynucené migrace, působí neblaze na hodnoty, protože „rodina je a vždy byla společenskou zařízení, která nejvíce přispívá k živému udržování našich tradic“. Navíc „vůči dobovačným výbojům hromadných sdělovacích prostředků“ je nutné podporovat mezi původními kmeny „jiným možným

hlásáním v jejich vlastních jazycích a kulturách“ a aby „se domorodci sami objevovali v již existujících sdělovacích prostředcích“.

Ve všech projektech pro Euroazii chybí osvojení obzoru práv národů a kultur a pochopení pro to, že rozvoj společenské skupiny vyžaduje stálou zapojenost místních společenských činitelů na základě jejich vlastní kultury. Ani pojem jakosti života nelze vnučovat. Musí být pochopen uvnitř světa symbolů a zvyklostí vlastních každé lidské skupině. Pokud se ovšem kultury předků původních obyvatel rodily a rozvíjely v niterném styku s přírodním prostředím, těžko budou moci zůstat neporušené, je-li toto prostředí ničeno.

To umožňuje krok k následujícímu snu. Na cestě k tomuto snu jsou ještě některé překážky. Tak se čínské území člení na více správních celků, z nichž pět má postavení samostatné oblasti. To je však jen formálně, protože ústřední vláda v nich totiž tvrdě prosazuje svůj vliv. Je to patrné v oblasti Sin-t'iang, kterou obývají převážně Ujguři, navenek vyznávající islám. Proto jsou vystavováni značnému sociálnímu tlaku. Ačkoli jsou Ujguři poznamenáni nálepkou „muslimové“, přesto je křesťanským úkolem ujímat se jich jako slabších. Nelze zapomínat ani na moc odvěkého zlého světového nepřítele. Ďábel je vycvičen v zasévání a podněcování národnostních a náboženských sporů tam, kde sám chce dosáhnout moci, a vrazit klín do euroazijské jednoty, zejména když jsou někde zdroje ropy.

Ptám se, proč se nebojíte? Říká, že mám svého Boha,

Ptám se, co jiného? Říká, že mám své lidi,

Ptám se, co víc? Říká, že mám svou duši,

Ptám se, jste spokojeni? Říká, že nejsem.

Abdurehim Ötkür /*1923 +1995/ ujugurský národní básník

Kéž svatí Irenej a Jozafat, ale i Ondřej Dung-Lac se svými druhy a zástupy čínských mučedníků vyprosí křesťanskou jednotu také v těchto končinách!

SEN O ŽIVOTNÍM PROSTŘEDÍ

V takové společensko-kulturní skutečnosti, jakou je Euroazie, kde se utváří těsné pouto mezi lidskou bytostí a přírodou, je každodenní existence vždy kosmická. Osvobodit ostatní z jejich otroctví pak určitě znamená pečovat o své prostředí a chránit je, ale ještě víc pomáhat lidskému srdci, aby se v důvěře otevřelo onomu Bohu, který nejen stvořil všechno, co existuje, nýbrž nám také dal sebe sama v Ježíši Kristu. Pán, který o nás pečuje jako první, nás učí, abychom pečovali o své bratry a sestry a o prostředí, které nám každodenně daruje. To je výchozí péče o životní prostředí, kterou potřebujeme. V Euroazii se lépe chápou slova svatého Jana Pavla II., když řekl, že „kromě životního prostředí vedle nás je také životní prostředí uvnitř nás, které bychom mohli nazvat ‚lidským‘, a to zase vyžaduje ‚životní prostředí společenské‘, totiž rodinu. To předpokládá, že lidstvo musí mít stále na zřeteli vzájemný vztah mezi životním prostředím vedle nás, vzhledem k Božímu stvoření, a životním prostředím uvnitř nás, totiž lidským životním prostředím.“ Kromě tohoto

spojení mezi makrokosmem a lidským biokosmem, nelze opomíjet ani mikrokosmos. Tento důraz na skutečnost, že „vše je provázáno“, platí zejména pro taková území, jako je Euroazie.

Je-li péče o lidské osoby samy o sobě neoddělitelná od péče o soustavy okolního životního prostředí, stává se tím významnější tam, kde tundra nebo step či himalájský ledovec není příležitostí k využívání, nýbrž bytostí či spíše různými bytostmi, s nimiž je možné navázat vztah. Moudrost původních kmenů Euroazie inspiruje k péči o tvorstvo a úctě k němu, s jasným vědomím vlastních hranic, které zakazuje jeho zneužívání. Zneužívat přírodu znamená zneužívat předky, bratry a sestry, tvorstvo a Stvořitele, znamená zadlužování budoucnosti.

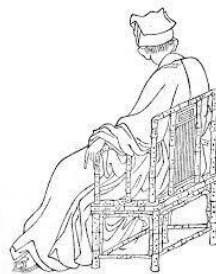
Na otázku naší doby už dávno odpovídá Wang Wej (699?–759?):

*Má stará hlavo,
dnes už milujem
jen ticho samoty.
Ta srdce nezvichří,
ran balzám chladný.
Domova lesy,
cíli nejdražší!
Jde vítr z borovic,
mé stužky rozplétá
a odnáší.
Na horách měsíc,
loutna tiše zní.
Života moudrost?
Píseň rybáka
zpívaná z dálky
přes vod bezmezi.*

Když domorodci setrvávají ve svých rodištích, starají se o ně nejlépe, ovšem jen v případě, že se nenechají zlákat zpěvem sirén a nabídkami chamtivých mocenských elit. Škody na přírodě působí záporně velmi bezprostředním a ověřitelným způsobem, protože, jak se říká: „Jsme voda, vzduch, země a život prostředí, stvořeného Bohem. Proto žádáme, aby skončilo týrání a ničení matky Země. Země má krev a krvácí, západní světoběžníci přerezaly tepny naší matky Země.“ Tak Wej Jing-wu (*737 +792) zpívá:

*Domov tam,
daleko tam,
mělo bys domů,
zbloudilé srdce!
Za cizí noci
v podzimním dešti,
když nejvíc studil
smutku chladný van:*

*ve vysokém domě svém zaslechl jsem
křik divokých husí.
Právě přilétly.*

Wej Jing-wu FB

+++

TELEGRAF RADOSTNÉ ZVĚSTI

Modlitba růžence blahoslavené Panny Marie se nazývá evangeliem ve zkratce. Růženec posiluje kontemplativní modlitbu - to jest modlitbu chvály i prosby. Má nedozírný význam a účinnost pro křesťanský život a apoštolát. Svátý papež Pavel VI. při první audienci věřícím (13.července 1963) veřejně vyznal, jak velice si váží modlitby růžence. Později při různých příležitostech častěji objasňoval jeho význam. Zvláště když vydal encykliku „Christi Matri“ (15.IX.1966), prosil Boží lid, aby modlitbami k Panně Marii růžencové vyprosil od Boha velké dobro míru. Pro neutuchající zájem o růženec blahoslavené Panny Marie svátý Pavel VI. také pozorně sledoval diskuse a návrhy o pastorálním významu růžence na mnoha sjezdech. Těchto sjezdů, pořádaných sdruženími a osobami, jimž leží na srdci rozšíření modlitby růžence, se zúčastnili biskupové, kněží, řeholníci, laici - muži i ženy - známí svou činností v duchovní správě a svých církevním smýšlením. Mezi nimi připomíná sv.Pavel VI. výslovně zvláště syny sv.Dominika, kteří odedávna tuto pobožnost ochraňují a rozšiřují. K pracím sjezdů se druží bádání historiků; ti studovali původní podobu růžence, ale nejen z odborných důvodů, nýbrž aby se objasnil jeho vznik a aby se pochopily jeho původní význam a struktura. Z toho všeho vynikly původní znaky růžence, jeho podstatné části a jejich vzájemné vztahy.

Tím jasněji vynikl evangelní ráz růžence; tajemství i jejich slovní vyjádření mají totiž původ v evangeliu, evangeliem se inspiruje též duchovní postoj při přednesu růžence, kdy si připomínáme andělský pozdrav a Mariin souhlas; a při opakování andělského pozdravu se předkládá k rozjímání základní tajemství evangelia - vtělení Slova - v rozhodujícím okamžiku, kdy anděl přinesl Marii poselství. Růženec je tedy evangelní modlitba.

Objasnilo se též, že v postupném rozvíjení růžencových tajemství se odráží plán, podle něhož Boží Slovo v milosrdném záměru vstoupilo do lidských dějin a vykonalo dílo spásy: při rozjímání růžencových tajemství se totiž sledují hlavní události spásy v Kristu: od panenského početí Božího slova a tajemství Ježíšova dětství až k vrcholným velikonočním událostem, k blaženému utrpení a slavnému Zmrtvýchvstání a k užítku, kterého se z nich dostalo církvi, zrozené v den Letnic, a Panně Marii, když byla po pozemské pouti vzata s tělem a duší do nebeské vlasti. Došlo se také k poznání, že rozdělení růžencových tajemství

do tří částí nejenže zachovává časovou posloupnost událostí, ale že ukazuje prvotní schéma hlásání víry; že podává Kristovo tajemství stejným způsobem, jak pochopil svatý Pavel v proslulém „hymnu“ v listu Filipánům, kde mluví o Kristově ponížení, smrti a povýšení (Flp 2,6-11).

Poněvadž středem růžence, této evangelní modlitby je tajemství vtělení a vykoupění lidstva, má růženec jasné kristologické zaměření. Jeho vlastní a význačný prvek - litanické opakování andělského pozdravu „Zdrávas Maria“ - je současně nepřetržitou chválou Krista, k němuž jako k vrcholnému cíli směřuje andělovo poselství i pozdravení matky Jana Křtitele „požehnaný plod života tvého“ (Lk 1,42). A opakování „Zdrávas Maria“ je jako osnova, na níž se rozvíjí rozjímání tajemství. Kristus, jehož jméno je obsaženo v každém Zdrávasu, je stejný, kterého nám postupně představují různá růžencová tajemství: je to Syn Boží i Syn Panny Marie, zrozený v betlémské jeskyni, obětovaný svou matkou v chrámě, chlapec plný horlivosti pro věc svého nebeského Otce, Vykupitel lidstva, který prožívá agónii v getsemanské zahradě, bičováný a korunováný trnovou korunou, obtížený křížem a umírající na Kalvárii, zmrtvýchvstalý a vstupující do slávy Otcovy, aby odtud seslal dary Ducha Svatého. Podle dávného zvyku, který se dodnes udržel v mnoha krajích, se vkládají do každého andělského pozdravu po vyslovení jména Ježíš slova, obsahující tajemství, které se rozjímá, aby se tak rozjímání usnadnilo.

Ukazuje se také, že růženec má kromě chvály a prosby i jinou podstatnou složku: složku kontemplativní. Bez ní je růženec jako tělo bez duše a hrozí nebezpečí, že se modlitba stane jen mechanickým opakováním slov a tedy opakem Kristova napomenutí: Když se modlíte, nebuďte přitom mnohmluvní jako pohané. Oni si myslí, že budou vyslyšeni, když toho mnoho namluví (Mt 6,7). Sama povaha růžence vyžaduje, aby modlitba plynula klidně a v pomalém zamyšlení, aby se tak ten, kdo se modlí, mohl snáze ponořit do rozjímání tajemství Kristova života a dívat se na ně jakoby srdcem té, která byla Pánu ze všech nejbližší; tak se otevře nevyčerpatelné bohatství těchto tajemství. (sv.Pavel VI., Mariánská exhorta Marialis cultus (O mariánské úctě) z 2.února 1974, III, 42-47)

+++

INFORMACE A DEZINFORMACE

S rozšířením hromadné formy sdělování se objevují otázky ohledně věrohodnosti šířených sdělení a jejich kontroly. Za podmínek rozsáhlého zneužívání hromadných sdělovacích prostředků by v demokratickém právním státě by měli provozovatelé těchto prostředků dostávat licenci k jejich provozu na omezenou dobu /např.5 let/. Komise se svobodně zvolenými členy by byla oprávněna k udělení nebo neudělení prodloužení licence, na základě hodnocení sdělovaných obsahů podle morálního kodexu novinářů. To je vysněná demokratická idea, ale praxe je od ní daleko vzdálená.

Už samo rozlišování mezi informací a dezinformací je poznamenáno ideologickým zmatením a zatemněním samotných pojmů. Informace pochází z výrazu IN FORMATIO, což značí vtiskovat tvar. Jeho opak není dezinformace, což je nesmysl, zatímco indeformace pochází z výrazu IN DEFORMATIO, tedy vtiskovat znetvoření.

V prostředí ideologické temnoty donucovací společnosti je pohodlné považovat každou jinou než úředně povolenou zprávu za skutečnou informaci. To je však naprosto nespolehlivé. Navíc se na všech stranách používá ilustrační metoda, známá už od pochybného díla Karla Marxe.

Pro křesťana by se na první pohled zdálo, že rozhodující informace je v evangeliu, protože mu jde především o spásu duše, kdežto všechny zprávy ze světa jsou pro něho vedlejší a nepodstatné. Takový přístup je však také dost zjednodušující. Boží milost neruší lidskou přirozenost, ale zdokonaluje ji. Přitom však předpokládá tuto přirozenost. A člověk je ponořen do světa, který nemůže přehlížet. Dýchá vzduch, živí se a obléká se ve světě, stýká se s lidmi. Má-li být ušlechtilý výhonek milosti naštěpován na kmen přirozenosti, tak musí sama přirozenost vyhovovat stvořenému řádu. A tak se člověk musí poněkud zajímat o své okolí, včetně bližních, ale i nepřátel. Jinak nerozliší znamení doby a nebude na ně odpovídat. Pokud chce získat správnou informaci, tedy si každou informaci musí podle svých možností ověřovat z nezávislých spolehlivých zdrojů. V podmínkách donucovacího režimu s vyloučenými zdroji pravdivých informací je takové ověřování velmi obtížné. A ještě obtížnější a osobně morálně závažnější je předávání takové informace. Vyžaduje to odkaz na zdroj každé informace. Jenže působnost internetu je velmi anonymní. Také neblahé účinky indeformace vlivem internetu nejsou zjištělné. Pro věrohodnost nějaké informace je důležité zjistit, komu to prospívá či kdo na tom má největší zájem, a dále kdo na to má prostředky. Přitom nelze zapomínat na to, že jakákoli lidská autorita má pro věrohodnost nějaké informace tu nejmenší důkazní hodnotu, kdežto božská autorita má tu největší důkazní hodnotu.

Křesťan, který se modlí svatý růženec, má rozhodně velkou jistotu v tom, že snadno a pohotově rozliší pravdu od bludu. Ještě spolehlivější je zasvěcení se Panně Marii podle návodu svatého Ludvíka Grigniona z Montfortu, protože se jako otrok a nevolník Boží dostává pod její zvláštní ochranu. Maria za nás prosit nepřestane, dědictví otců zachovej nám Pane. Svatý Františku Saleský, nebeský přímluvce novinářů, oroduj za nás! Tomáš Bahounek OP

+++

TIBET VČERA A DNES

Duch světa často připomíná *“okupaci Tibetu“*. Svádí k zapomínání toho, že téměř tisíc let do roku 1959 vládly mezi Tibetem a Čínou čilé domácí vztahy nejen obchodní a jen po dobu několika desetiletí japonské okupace a občanské války byl Tibet izolován od Číny.

Stručně řečeno, ani v roce 1959 neměla Čína zvláštní potřebu „okupace“. Potřeba přišla až tehdy, kdy si západní veličiny uvědomily, že vrcholky hor

vysokých 4 - 5 tisíc metrů nad úrovní moře by byly znamenitým odrazovým můstkem k útoku do Azie. Hned začaly připravovat barevnou revoluci v Tibetu. Potom došlo na zásah z Číny. Otázky však trvají dodnes:

Čím to, že obyvatelé vysokohorské země, kde se člověk z nížin zadýchá dokonce i bez fyzické námahy, nekladli vůbec žádný odpor?

Jak to, že země klášterů úporně nebojovala za každé údolí?

Proč se po věky stavěná mohutná opevnění téměř nebránila armádě Číny, tehdy slabě vyzbrojené a dost hladové?

Protože bránit teokratický režim neměl kdo. Třetinu obyvatel Tibetu v roce 1959 tvořili otroci, třetinu nevolníci. Přitom i otroci i nevolníci nebyli taková „jen jako“ - ale ti nejoprávněnější z opravdových.

Otok byl majetkem. Dobytkem. Otoka bylo možné a i nutné týrat, ponižovat, mořit hladem i mučením. Bylo povoleno ho zmrzačit - v Tibetu si lámové oblíbili talismany z useknutých lidských paží, rukou i nohou. Nosili je na opasku. Někteří se ověšovali „člověčinou“ i v několika vrstvách.

Nevolník se v právním postavení prakticky nelišil v ničem. Měl jednu povinnost - platit. Pokud neměl čím, stal se otrokem. Dluhy nevolníka klášteru se indexovaly - někdy o 50 - 80 % ročně a přenášely se na děti, vnuky i pravnučky. Dluh na procentech se hradil „člověčinou“ - členové rodiny se stávali klášterními otroky.

To nebyl dávnověk. To byla 50. léta 20. století. Tibetští lámové byli teokratickými vládci horské země. V milionovém Tibetu bylo 200 tisíc mnichů. Ostatní byli otroci a nevolníci. Mniši mimochodem také nebyli nejvyšší kastou. Většina z nich neměla žádná práva a byli téměř na stejné pozici jako otroci.

Každý klášter měl svůj vojenský oddíl, jehož úkolem bylo udržovat pokoru poddaných na klášterní půdě. Jak si asi dovedete představit, z karatele bojovníka neuděláte, proto postavit se na odpor „okupaci“ se taková armáda nemohla ani teoreticky.

A tady také leží skutečná odpověď - proč Tibetané nebránili vlastní hrudi svou rodnou zem před údajně násilnou okupací. Nebyla to jejich země. Byla to země lámů.

Hlas vládce světa, představujícího se jako globální prediktor, našeptává - že lámaisté vytvořili z Šambaly rajský kout s ušlechtilými mnichy, moudrými

vládci a nekonečně věrnými a tvrdě pracujícími lidmi, které prý ztročili krvaví dobyvatelé.

Když jednou přišla řeč na Tibet z doby vlády dalajlámy, kdosi se podivil vyprávění o tom, že ve 20. letech 20. století se snažili sehnat peníze na válečné hry se sousedy, a tak byla duchovním vládcem dalajládou zavedena zvláštní daň - na uši. To znamená, že ten, kdo chtěl, aby uši zůstaly se svým majitelem, musel zaplatit daň, jinak mu je usekli. Tak tohle měl být ten svobodný Tibet, kterému Číňané přinesli útlak?

Sledujme, jaký byl Tibet do roku 1959, než „*bajonety čínské armády*“ zde jako v poslední zemi na světě zrušily otrokářství a nevolnictví.

Je zde svědectví o tamních poměrech od lidí, kteří v Tibetu pobývali. Francouzská cestovatelka Alexandra David Neelová v knize „*Starý Tibet před novou Čínou*“ napsala: „*V Tibetu jsou všichni rolníci doživotními nevolníky a je nepravděpodobné mezi nimi najít někoho, komu se podařilo se z dluhů dostat.*“

A David MacDonald, který ve 20. letech XX. století pracoval jako obchodní zástupce Velké Británie v Tibetu, napsal v knize „*Skutečný Tibet*“ následující řádky:

„*Nejtěžším trestem v Tibetu je trest smrti. Odsouzeného zašijí do koženého vaku a hodí do řeky. Zpočátku takový vak plave na hladině, ale v průběhu pěti minut se začne potápět. Pokud člověk uvnitř neumře, hodí ho do řeky znova. Když umře, vyndají ho z vaku, mrtvolu rozsekají a nahážejí do vody. Kromě trestu smrti však tu existuje i řada krutých trestů: lámání rukou i nohou, vypichování očí, lití horkého oleje nebo vroucí vody do očí, čímž otroka oslepi atd. Pokud to nevolník přežije, zůstane po zbytek života invalidou. Zločinci i podezřelí jsou drženi ve studených, temných a špinavých kobkách až do konce svých dní.*“

Jenže co když to všechno jsou jen agenti čínské propagandy a drze pomlouvají bezbranné a dobré lámy?

Podívejme se tedy na dokumenty. Melvyn Goldstein v díle „*Sněžný lev a drak: Dalajláma: Čína, Tibet a dalajláma*“ (The Snow Lion and the Dragon: China, Tibet, and the Dalai Lama, 1995 University of California Press) píše:

„...*O několik století později armáda čínského císaře byla poslána do Tibetu, aby poskytla podporu Nejvyššímu lámovi - ambicióznímu 25letému muži, který sám sobě udělil titul Dalai (oceán) Lama, vládce celého Tibetu.*

Jeho dvě předchozí inkarnace coby lámy byly zpětně uznány za jeho předchůdce a tak změnil prvního Dalaj-Lamu ve třetího Dalaj-Lamu. Tento první (nebo třetí) Dalaj-Lama uchvátil kláštery, které nepatřily k jeho sektě, a rovněž zničil budhistické spisy, které nesouhlasily s jeho nároky na svatost. Dalaj-Lama, který ho později nahradil, byl zase požitkář, měl mnoho milenek, pořádal velkolepé hostiny ve společnosti přátel a celkově nevedl život odpovídající jeho vysokému postavení. Za to byl svými kněžími zabit. V průběhu

170 let tak bylo bez ohledu na jejich přiznanou svatost zabito představiteli vyššího duchovenstva nebo svými dvořany pět Dalaj-Lamů. “

V roce 1660, v době pátého Dalaj-Lamy, vypuklo povstání v provincii Tsang - citadele soupeřící sekty Kaga, v jejímž čele stál vrchní láma jménem Karmapa. Pátý Dalaj-Lama přistoupil k rozhodným krokům proti povstalcům a vypravil mongolskou armádu, aby zničila muže, ženy i děti „jako vejce rozbíjená o kámen... Stručně řečeno, nechť jsou z tváře země setřeny všechny jejich stopy, dokonce i jména“.

V roce 1792 byly mnohé kláštery Kagy zabráný a jejich mniši byli násilně obráceni k sektě Gelug (sekta Dalaj-Lamy). Škola Gelug známá také pod označením „Žluté klobouky“ totiž odmítala snášet jiné buddhistické sekty. Obvyklé modlitby této sekty obsahovaly slova:

„Blahoslavený Ty, ó krutý bože učení Žlutého klobouku, který obracíš v prach veliké bytosti, vysoké hodnostáře i obyčejné lidi, kteří znečišťují a kazí učení Gelug, ...“.

Americký spisovatel Michael Parenti píše v knize „Přátelský feudalismus - mýtus o Tibetu“ (úryvek je delší ale dávám ho sem celý z důvodu jeho názornosti): *Jedna 22letá žena, uprchlá nevolnice, vyprávěla:*

„Hezké nevolnické dívky si obvykle brali hospodáři jako domácí služebné a používali je pro své rozmary. Byly prostě otrokyněmi bez jakéhokoli práva.“ *Pokud chtěl nevolník kamkoli jít, potřeboval povolení. Majitelé měli zákonné právo chytit ty, kdo se snažili utéci.*

Jeden 25letý uprchlík vítal čínskou invazi jako „osvobození“. Později svědčil, že v průběhu svého nevolnictví byl obětí nepřetržitého trápení, mrznul a hladověl. Po třetím nezdařeném pokusu o útěk byl nemilosrdně bit lidmi statkáře, a to tak dlouho, dokud z něj všude netekla krev. Potom mu na rány nalili alkohol a sodu, aby znásobili jeho bolest.

Nevolníci byli zdaňováni za manželství, za narození každého dítěte i za smrt každého člena rodiny. Platili daň za výsadbu stromu na svém dvoře i za držení zvířat. Daně byly za náboženské svátky, za veřejné tance a hru na bubny, daň byla vybírána za uvěznění i za propuštění z něj.

Ti, kdo nemohli najít práci, platili daň za to, že byli nezaměstnaní, a pokud se vydali do jiné vsi práci hledat, platil daň za cestování. Když lidé platit nemohli, kláštery jim peníze půjčovaly na úrok 20 - 50 %. Někdy dluhy přecházely z otce na syna, z děda na vnuka. Dlužníci, kteří nebyli schopni své dluhy splatit, riskovali, že budou prodáni do otroctví.

Teokratické náboženské učení se opíralo o třídní uspořádání. Chudé a utlačované učili, že si své neštěstí způsobili sami svými hříchy z předchozích životů. A tak byli nuceni se se svým těžkým osudem v současném životě smířit, přijmout ho jako karmický trest a žít s nadějí na lepší život v budoucích inkarnacích. Bohatí a mocní chápali svůj šťastný osud jako náhradu za zásluhy v minulém i současném životě.

Tibetští nevolníci se však nechtěli vždycky smířit s rolí obětí karmy, s rolí viníků svého vlastního ponížení. Jak jsme viděli, někteří utíkali, jiní vzdorovali otevřeně, za což byli často podrobeni krutým trestům. Ve feudálním Tibetu bylo mučení a mrzačení - včetně vypichování očí, vytrhávání jazyka, odtrhávání končetin - oblíbenými druhy trestů používaných vůči zlodějům a uprchlíkům anebo vzpurným nevolníkům.

Když putovali v 60. letech po Tibetu Stuart a Roma Herder, hovořili s bývalým nevolníkem Zerethem Tueya Wangem, který ukradl dvě ovce patřící klášteru. Za tento čin ho zbavili obou očí a zmrzačili mu ruku, takže ji už nikdy nemohl používat. Vysvětlil jim, že přestal být budhistou: „Když jim svatý Láma přikázal aby mě oslepili, pomyslel jsem si, že na náboženství není nic dobrého.“

Přestože zbavení života je v rozporu s budhistickým učením, některé provinilce trestali velmi silným bičováním a pak ho „ponechali Bohu“ v mrazivé noci zemřít.

V roce 1959 Anna Louise Strong navštívila výstavku mučících nástrojů používaných tibetskými majiteli.

„Byla tam pouta všech velikostí, včetně maličkých pro děti, nástroje na řezání nosů a uší, na lámání rukou, na podřezávání šlach na nohách. Byly tam nástroje na lití horkého klišu, biče a speciální nástroje na kuchání. Na výstavce byly i fotografie a svědectví obětí,

kteří byly oslepeny, zmrzačeny nebo zbaveny končetin za krádež.

Jednomu pastýři měl hospodář zaplatit náhradu v jüanech a pšenici, ale odmítl. Pastýř si tedy vzal jeho krávu. Za to mu uřezali ruce. Jinému pastýři, který se bránil, když mu chtěli vzít ženu a dát ji statkáři, zlámali ruce. Byly tam vystaveny i fotografie komunistických aktivistů s uřezanými nosy a roztrženými ústy a také ženy, kterou nejprve znásilňovali a pak jí uřízli nos.

Feudálně-teokratický Tibet byl nekonečně vzdálený od zromantizované Šangri-La, které se tak nadšeně obdivují západní propagátoři buddhismu“.

A zde je ještě jeden mýtus (ostatně vymyšlený samotným Dalaj-Lámou) - že totiž Dalaj-Láma je hlavou všech budhistů. Ve skutečnosti je pouze hlavou všech lamaistů - náboženství tibetských lámů, kteří nasáli do svých praktik strašně krutosti tradičního tibetského náboženství Bon a dalších podobných.

Dejme ještě jednou slovo M. Parentimu:

„Pro bohaté lámy a statkáře byla komunistická intervence velikým neštěstím. Velká část jich emigrovala do zahraničí, včetně samotného Dalaj-Lámy, kterému v útěku pomohla CIA. Někteří pak projevili veliký úžas nad skutečností, že si budou muset na svůj život vydělat sami. Mnohým se však podařilo tomuto smutnému osudu vyhnout. V průběhu 60. let totiž dostávala

tibetská emigrantská komunita od CIA 1,7 milionů dolarů ročně, jak bylo v roce 1998 publikováno v dokumentu ministerstvem zahraničí. Po tomto zveřejnění organizace Dalaj-Láma sama přiznala, že v 60. letech dostala od CIA miliony dolarů na vypravení ozbrojených skupin do Tibetu, které měly podkopávat maoistickou revoluci. Dalaj-Láma sám dostával každoročně 186.000 dolarů. Jeho i další tibetské vyhnance podporovala i indická rozvědka. Na otázku, zda on a jeho bratři patří k CIA, Dalaj-Láma odmítl odpovědět. Samotná CIA tato fakta rovněž nekomentuje.“

Takový je zcela nestranný obraz tibetských lámů, pokud si neděláme představu o lamaistické teokracii podle reportáží západních televizních kanálů, hollywoodských filmů nebo spisů madame Blavatské, Roericha a dalších teosofů.

Mohou nám namítnout, že pozitivně tajemný a záhadný obraz Tibetu byl vytvořen dlouho před připojením Tibetu k Číně a lidé, kteří tam byli, už nic takového nepamatují. Stačí však zjistit, co věděli Evropané o Tibetu v 19. století, kdy tyto mýty začaly vznikat. Nic takového fakticky neznali.

Existovala jakási tajemná země, vysoko v horách, v níž, jak se říkalo, žili mudrci... V podstatě jen tato matrice stačí, aby se podle ní vytvořila řada pseudovědeckých spekulací (jak známo, čím je informace tajemnější a méně dostupná, tím je přitažlivější).

Je politováníhodné, že téma Tibetu bylo po dlouhé roky ponecháno různým podvodníkům z náboženských sekt, čímž bylo zahaleno rouškou jakéhosi tajemna a nedostupnosti. Tomáš B

+++

MYSTICKÝ ŽIVOT DOSPĚLÝCH

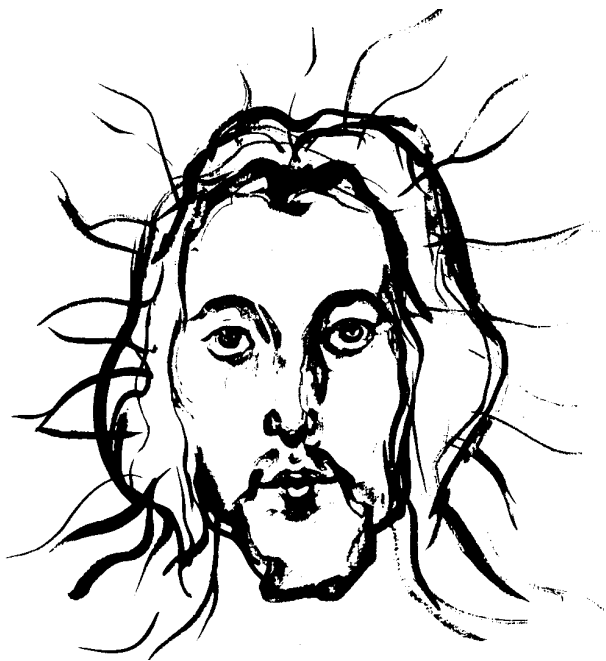
Bůh sám vložil do naší duše, když nás učinil svým obrazem podle své podoby, touhu po dokonalém poznání sebe sama. Jako on poznává sebe dokonale, a toto je jeho život, ba jeho život vnitřní, ze kterého vychází Syn, tak také v nás hoří touha poznat jeho, k jehož prapříčině směřuje jako magnetická střelka ke svému pólu lidská duše jím stvořená.

Tak můžeme všichni poznat Boha z účinků ve světě, můžeme jej všichni poznat z jeho stop. Ale to nestačí lidské duši. Protože poznává Boha jako něco nesmírného, tajemného, nekonečně povzneseného nad člověkem, proto se nemůže lidské poznání spokojit jen s oním poznáním symbolickým, které vyrůstá z přenášení stvořených i lidských pojmů na Boha. Lidská mysl dále badá, hledá a tvoří si svou teologii přirozenou. Ale ani s tím se nemůže smířit a spokojit lidský duch.

Člověk nechce jen poznat, pojmově si ozřejmit Boha. Chce se k němu dostat všemi schopnostmi, celou svou bytostí, chce Boha takřka okoušet, chce jej svírat svou láskou, chce touto láskou k němu, jehož tuší jako Lásku absolutní, chce k němu touto láskou pronikat. Cítí velmi správně, že naše ubohé lidské pojmy, že

naše poznání nemůže dokonale vystihnout, vyjádřit Boha, že mu Bůh uniká právě pro svou přílišnou jasnost, která se našim slabým očím zdá být temnotou, jak to krásně naznačil Tomáš, že náš zrak se má ke světlu Božímu jako oči nočního ptáka k dennímu světlu. Oko nočního ptáka je zaplaveno přemírou světla, a Bůh pro svou nesmírnou jasnost jeví se našemu poznání jako neproniknutelná temnota. A bylo by smutné ono náboženství, které by se vzdávalo tajemství Božího, které by chtělo se stydět za tajemství a chtělo by náboženství mít tak zřejmé, jako matematiku, protože to by znamenalo chtít stáhnout Boha, nekonečné, nesmírné a věčné na lidskou úroveň, k našim mezím a hranicím.

Bůh předstihl lidskou touhu po poznání Boha jakožto příčinu oněch jevů, které kolem sebe vidí. Zjevil se člověku jako Láska, která se nám dává k

nejužšímu spojení, když nás povolala k účasti na podstatě a na svém životě. Z toho vyrůstá onen mystický smysl, o kterém mluví náboženští psychologové.

Lidé se často ptají, proč Bůh dopustil zlo, proč dopustil hřích, proč vyžadoval vykoupení a utrpení Kristovo. Jednou z odpovědí je odpověď nepřímá, že totiž měla být spojena lidská přirozenost s božskou a měli jsme být učiněni účastni tohoto svatého spojení způsobem, který by se neuskutečnil za jiného stavu.

Posvěcující milostí jsme se stali Božími dětmi ale nejenom v onom smyslu, v jakém je všechno ostatní stvoření. Jsme Božími dětmi přímou účastí na Boží nadpřirozenosti a na Božím životě. Na základě této svaté rodiny nadpřirozenosti a života můžeme vejít do přímého styku se svým Bohem, můžeme jej důvěrně poznávat, životně jej milovat a z tohoto svatého spojení se k němu zase těsněji přimknout a jej opět dokonaleji poznávat.

To jsou základy duchovního života dospělých přátel Božích. Co je především duchovní život dospělých? Je to životní účast na životě Božím, abychom Boha podobně poznávali, jako Bůh poznává sebe, a abychom Boha podobně milovali, jako Bůh sebe miluje. To je Boží život a to je také život naší účasti na životě Božím, abychom jej totiž poznávali tajemně, abychom jej poznávali důvěrně a abychom jej milovali podobně výlučně a naprosto, jako on

sama sebe miluje. Dary milosti a dary Ducha svatého a božské ctnosti jsou tvůrci této naší rodiny Božího života v nás. Jimi stáváme se účastni Božího života.

V tom se také obecně liší křesťanská mystika ode všech ostatních jiných snah navázat spojení s nadpřirozenem. V jiných snahách tajemného spojení s Bohem vstupuje člověk do spojení s Bohem tak, jak jej může poznat vlastními silami, jak jej poznává v přírodě, ve filozofech a náboženských myslitelích.

Od tohoto poznání, i když je velkým už dobrodiním, se podstatně liší křesťanská etika, která buduje na tomto novém věcném způsobu Boží přítomnosti v duších spravedlivých. Milostí je totiž Bůh v duši doma, je tam jako ve svém příbytku, tak, abychom mohli se k němu důvěrně přivinout, s ním se domluvit, s ním obcovat, jako dítě sdílí všechno se svým otcem a snoubenka se snoubencem.

Bůh je svou milostí v člověku jako původce nového života, života poznání, hlubšího důvěrného poznání a milování, které se nakonec stává poznáním tak, jako poznání zapaluje duši k nové lásce.

Mystický život je ve vyšších schopnostech duše. Není pouze ve stavu milosti, nýbrž především v životě této milosti, v životě rozumu i vůle z této milosti.

Mystika je rozvinutím onoho života, jež nám přináší Kristus. Teoreticky začínali se o tento nový tajemný život Boží v nás zajímat křesťané velmi brzo. Nic nevdá, že byli k tomu podepření filozofickým uvažováním plotinským, které přiblížil křesťanům hlavně svatý Klement z Alexandrie, zakladatel alexandrijské teologické školy. Hledal ve svých dílech tajemné, nepostižitelné poznání Boha mimo obvyklé poznání rozumové. Správné je jeho vymezení mystiky, že je vstupem křesťana do Božích temnot.

Velký význam pro křesťanské uvažování měl tajemný učitel, zvaný PseudoDionýsius Areopagita. Všichni učitelé duchovního života ho měli ve veliké úctě už proto, že byl přímým žákem apoštolovým a mučedníkem pařížským. Proto se snažili vykládat jeho učení. Na tomto výkladu povstala obecně křesťanská teorie mystiky

Učitelé mystiky následovali Pseudo-Dionýsia v té tajemné myšlence, že nejdokonalejší poznání pro křesťana je poznání v temnotách, poznání nevědomostí, odpoutáním od určitých forem a pojmů a slov, kdy duše opustí sebe a všechno, zapomene na sebe a spojí se s jasností Boží slávy a osvětčuje se zářivými propastmi nevyčerpateľné moudrosti.

Je to vyšší poznání než poznání přemítavě rozumové, poznání logicky hledající, srovnávající nějaké předpoklady, a vyvozující závěry. Je to poznání našeho života, naplněného nadpřirozeným životem Božím, poznáním zkušenosti na základě spojení naší přirozenosti s nadpřirozeností Boží. Přemítající rozum poznává Boha jen z vnějších účinků, mystika z jeho sladké přítomnosti, vnitřně zažité a okoušené.

V tomto poznání je základní jistota, že Bůh není nic z toho, co jsou jiné věci. Nabudeme toho v nejvyšší své schopnosti v oné jiskřičce duše, o které mluví Mistr Eckhart i blah. Jindřich Suzo. A svatý Tomáš o tom praví, že poznáme tuto nadpřirozenost Boha ze zvláštní vnitřní sladkosti.

Pak přichází ono zakoušení božství v sobě. To, co znamená pro mystiku přínos svatého Jana od Kříže a svaté Terezie, je psychologického rázu, že totiž oba světci ukázali, co se děje v duši, když si ji Bůh přitahuje a naplňuje svým světlem, že popsali ony mystické stavy lidské duše, uchvácené Bohem. Tomáš postavil základ mystiky, svatý Jan a svatá Terezie psychologii mystiky.

Nemůže však rozumět mystice, kdo jí nechce rozumět teologicky. Svatý Tomáš vysvětluje její podklad působením a životem darů Ducha svatého. Protože mystické poznání znamená sestoupení do temnot světla Božího, proto se člověk nemůže k tomu odhodlat a k tomu se dostat jinak, než tím, že si Bůh sám člověka přitahuje, že si jej sám naplňuje, že se mu dává sám poznat svou přítomností a že působí také, aby člověk mohl tuto přítomnost poznat a okusit.

Velikou úlohu tu mají dary Ducha svatého, to je povznesení duševních schopností Bohem, aby byly poddajnými nástroji onoho tajemného působení Boha v člověku, hlavně v jeho nejvyšších schopnostech, kde se člověk nejvíce podobá Bohu a kde také je těžiště účasti jeho života na životě Božím. Především pak se to uskutečňuje dary poznání a moudrosti, která hlavně uskutečňuje mystické poznání, zvané obecně kontemplace. A dar moudrosti je světlem ctnosti lásky, která tu dává na zemi nejdokonalejší poznání, neboť dokonalejší spojení, než je spojení rozumové je spojení vírou. Čím kdo se těsněji v lásce přimkne k Bohu, tím je Bůh ve středu jako poslední cíl celé jeho bytosti a celého jeho života. Proto také v tomto světle dovede zachytit ony podněty, které předává rozumu láska, těsně se přibližující k Bohu.

Svatý Tomáš, kterému posměváčci nadávali „němý vůl“ uvádí, že právě touto láskou roste také poznání Boha. Tou láskou se účastníme Božího života, jenž miluje sebe jako nejdokonalejší předmět lásky. Proto se stáváme nadpřirozenou láskou k Bohu takřka srostlí s Bohem, spřízněni s ním, bytostně s ním spřízněni. Najednou rozumíme lépe Bohu, lépe vnímáme jeho světlo, rozumíme jeho temnotám, že jsou nejvyšším světlem, nemůžeme se zmalomyslně a zklamat se temnotami Božími, které jsou temnotami jen pro náš logicky přemítavý lidský rozum, jenž musí být očištěn temnou nocí ducha, aby se už nedal zmást onou lačnou touhou po laciné jistotě i víry, aby se nebál uvěřit

v nejtemnější tajemství, protože právě ta jsou nám zárukou světla nejjistějšího a nejnebezpečnějšího, jež nelze člověku vystihnout, vyjádřit, obsáhnout jakýmikoliv lidskými formulami, třeba i vzorci teologie sebe obratnější. B

+++

+++

NEVÍRA JE NEMOC

Mahátma Gándhí píše, že dnes je „moderní“ ve svém životě zcela popírat Boha a trvat na dosažení nejvyššího druhu života bez nutnosti mít v sobě živou víru v živého Boha. Musím přiznat, že nejsem schopen jasně zdůraznit pravdu o tomto zákoně těm, kdo nemají víru v sílu, jež je nekonečně větší než oni sami, ani tuto sílu nepotřebují. Na základě svých vlastních zkušeností jsem zjistil, že

naplněný a plně žitý život není možný bez neochvějné víry v živoucí zákon, kterým se řídí celý vesmír. Člověk bez takové víry je jako kapka vyvržená z oceánu, která je odsouzena k zániku. Každá kapka v oceánu sdílí svou velkolepost a má tu čest poskytovat nám ozón života.

Je velmi snadné říci: „Nevěřím v Boha“ neboť Bůh nám umožňuje beztrestně říkat o něm cokoli. Hledí na naše činy. A jakékoli porušení jeho zákona s sebou nese nikoli pomstychtivý, ale pročišťující trest. Boží existence nemůže ani nepotřebuje být prokázána. Bůh je. Pokud ho necítíme, tím hůře pro nás. Necítění Boha je nemocí, které bychom se měli jednoho dne chtě nechtě zbavit. Mahátma Gándhí, Cesta k Bohu, Sebrané spisy, Olomouc 1018 Fontána

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA CTIH.PATRIKA KUŽELY OP

/pokr./ Dopis Patrika Kužely datovaný 5.října 1937 začíná oslovením „*Veledůstojný Otče*“. Pokud byl v této době otec Albert Škrabal OP podpřevorem, tedy by tento dopis měl být určený právě otci Albertovi.

*Konvent dominikánů
Olomouc ČSR*

v Olomouci, 5.10.1937

AM.

Veledůstojný Otče,

raďte zase po delší době přijmout písemný pozdrav od nejmenšího ze svých duchovních synů - kteří snad málo píší, ale - buďte ujištěn - stýkají se s Vámi tím důvěrněji v Centru našeho života, zvláště řeholního života v rodině synů svatého Dominika.

Prosím Pána o posilu pro Vás ve vašem odpovědném úřadě v klášteře; myslím, že P.Prior jezdí hojně po misiích, takže často se tíže přenese na Vaše bedra, přirozeně slabá, ale když On podpírá, které břemeno by bylo příliš těžké?

Naše studium se 1.října statečně rozběhlo, ale zatím tento týden naši luciferové osvěcují Prahu, takže našim vědychtivým duchům nezbyvá než čekat a kypřit půdu soukromou přípravou.

Noviciát se vážně vžívá do řeholního života, jak je vidět z jejich vážnosti při liturgických úkonech. Zatím je trojčlenný, čtvrtý koná exercicie (Slovák, vlastně Moravan zdomácnělý na Slovensku), takže může být oblečen za týden, 12.října. Čekal na hlásícího se Pražana, ale neukazuje se.

Třeboň je vzkříšena, aspoň in germine: bratr Jiljí Dubský, Jordán Lipa. Bratra Chaloupky se ujal po + O.Kameníčkoví mocný Quis-ut-Deus, Michael. Slavil tedy svátek hned druhého dne po obláče a posunul se mu jenom o den (ze svatého Václava).

Včera jsme se rozžehnali se dvěma bratřími Římany: jeli na týden k rodičům, a pak vyrazí spolu s římským veteránem fr.Hyacintem z Prahy. Budeme se za ně modlit, aby se ve středu křesťanstva co nejlépe vyzbrojili věděním i svatostí pro apoštolát ve vlasti. Zbývá nás zde ovšem málo, hlouček 16 kleriků. Málo na počet - prosíme tedy o časté vroucí memento, zvl. ti, které znáte osobně, při nejsvětější oběti. Zvláště br.Josef Fojtů prosí, abych Vám vyřídil uctivý pozdrav.

Váš in Xristo

frater Patricius M.Kužela

Poznámka: „*in germine*“ - je česky „*v zárodku*“: Začínalo se. Obnovení a pak zrušení kláštera v Třeboni mělo trpké odezvy. Otec Generální představený O.P., M.St.Gillet nedůvěřoval „*malým domům*“. Dále Michael, latinsky „*Quis ut Deus*“ je česky „*Kdo jako Bůh*“. Br.Chaloupka dostal na obláče jméno po právě zemřelém O.Kameníčkoví, lektoru dějin filosofie. Pokřtěn byl Václav.

Fr.Hyacint dělal napřed celou filosofii, čímž se mu oddálilo kněžské svěcení, proto „veterán“.

Dopis ze 13.listopadu 1937 je bez pochyby určen Otci Albertovi. Je to pěkné přání k jeho řeholnímu svátku dne 15.listopadu. Sv.Albert je církevní učitel, původem Němec. Uvedl do západoevropské vzdělanosti řeckého filosofa Aristotela (384/3 - 322/1 př.Kr.) jakožto učitele přírodních věd. Na celý obzor křesťanské vzdělanosti ho uplatnil Albertův žák sv.Tomáš Akvinský. Sv.Albert vynikl také jako mariolog, čili teolog Panny Marie.

*Konvent dominikánů
Olomouc ČSR
Slovenská 14.*

v Olomouci 13 - 11 - 37

AM.

*Veledůstojný Otče,
dovolte mi, abych Vám vyjádřil upřímné synovské blahopřání k Vašemu svátku. Dej Bůh dobrotivý, abyste slavil svého vznešeného patrona v největší duchovní radosti uprostřed milého kruhu svých spolubratří, aby to byl co nejvěrnější předobraz oslavy, jaká se ten den a stále koná nad námi, ve vlasti, a v níž Vám zvláště v den Vašeho svátku vyprošuji, abyste jednou měl co nejčestnější podíl.*

Jistě Vás zajímá, jak se tuží naši bratři novicové, které tak dobře znáte z Prahy. Přimo z nich vyzařuje intenzivní úsilí, jak se zapracovávají do duchovního života. Teď právě začínou vykonávat noviciátní a chórová officia jako „staří“ řeholníci. Vyšší radost jim jen září z očí. Sejdeme se s nimi při slavnostnějších příležitostech, jako byla včera - oslavovali jsme jmeniny P.Generála (vlastně ve čtvrtek). Byli s námi při tom i fratres studentes a P.Ambrož Svatoš; ten má plno zkušeností z duchovní správy, zvláště ze znojenských škol. Na př. po důkladném a názorném výkladu o potopě se ptá: Tak co byste si z toho vybrali? A jeden klučina na to: „Já, důstojný Pane, nejradši tu holubičku.“

Včera nám psali naši „Římané“, jak se vpravují do nového prostředí a jak se obeznamují ve svatém městě. Musíme na ně pamatovat modlitbou.

V Olomouci se těšíme na kanonickou visitaci P.Prov.

Přívál milostí Božích (impetu de Libano) Vám vyprošuje a uctivě prosí o Memento

Váš v Kristu oddaný

frater Patricius Maria.

P.Generál se jmenoval Martin: sv.Martina je 11.listopadu. Plné jméno Otce Generála bylo Martin - Stanislav Gillet.

„Impetu de Libano“, česky: přívalem z libanonských velehor. Významné je plné vypsání slova Maria u jména Patricius.

Lístek - pohlednice - datovaný z 8.června 1938, je ze Smetanových Sadů v Olomouci. Adresátem je Pan Josef Koudelka, abiturient Praha I, Husova 8 (Dom.kl.)

Olomouc 8.6.38

AM.

Milý příteli,

dík za lístek. Odpusť mi, že jsem Ti dlouho nepsal dopis: neměl jsem jej po kom poslat.

Buď klidný a důvěřuj. Bůh neumí klamat; udělá si z Tebe, co sám chce, a přivede tě, kam chce - podle Tvé spolupráce. A pak nejen nezmizí milý úsměv s Tvé tváře (jak je na maturitní fotografii) - nýbrž ještě se zušlechtí a ubytuje se tam trvale. To pevně věřím. Ten den budu v duchu s Tebou.

*Tuus in Christo frater *)*

Patricius Maria O.P.

Pozdravuj kolegy.

**) Česky: Tvůj v Kristu bratr.*

Zatím poslední uchovaný Patrikův dopis je datován 8.listopadu 1940. Jde opět o blahopřání otci Albertovi ke svátku sv.Alberta (15.11). Stále roste duchovní hloubka i synovsky přátelské ovzduší. Mgre Tauber byl vynikající duchovní vůdce a otec studentů. Měl rád sv.Dominika, a proto si přál i pohřební obřady v dominikánském kostele.

Olomouc 8/11 40

AM.

Můj drahý Otče,

odplat' Vám dobrý Bůh Vaši stálou laskavost ke mně. Vždyť jste se se mnou rozzehnal jako s nezbedným klukem před víc než pěti lety (nemluvím-li o tom kratičkém shledání na mé cestě do Belgie a zpět). Díky za Váš zájem o mé zdraví a o vše, co se nás týká.

S lítostí jsem slyšel od br.Ondřeje, že už Vám neslouží nohy jako dřív (jak jsme spolu lozili po šáreckých skalách!). Ale když i to je vůle Boží. Připadá mi to, jakoby Pán Bůh „šiboval“ Váš apoštolát na zcela jiné koleje, na koleje utrpení, i když vím, že jste snad nikdy ve svém kněžském životě bez utrpení nebyl; jenže teď to asi bude výhradnější, ten apoštolát bolesti. Ale přece apoštolát! A vzácnější než mnohý jiný.

Minulý týden jsme pochovávali Mgre Taubra, snad jste ho znal. Slavnostně kázal dr.Vašek o tom, jak Bůh žádal od něho svěřené dary - jeden po druhém, se kterými měl v životě „obchodovat“ jako s hřívny z evangelia: „Vrať mi nohy!“ (nemohl dlouho chodit), „Vrať mi hlas!“ a později „Vrať mi oči!“

(oslepl)... a ke konci „Vrať mi i rozum!“ (byl nějakou dobu i bez vědomí) a tak odcházel k Bohu z tohoto světa chudší než na něj přišel.

Otče, udělal jste nám radost tím programem koncertu z Velehradu. Všimli jsme si dobře těch „oprav“. - Moje zdraví je lepší než za studentských let, chvála Bohu. Nadto ještě k němu pomáhám druhým bratřím - jsem už po několikáté noviciátním infirmářem . Je to krásné oficium - Co se týče Bibl. slovníku, to jste mně přechválil, Otče, protože větší část korigoval neúnavný a obětavý br.Ondřej. A podle všeho já Písmo Svaté studovat nebudu: je O.Pavel v plném květu sil, a O.Prokop bude asi nucen dokončit svoje vzdělání v tom oboru, a tak bude třeba se dát na jiný obor theologie. (Právě jsme měli visitaci). O.Rozár už pracuje svou lektorskou thesi, a já jsem o rok za ním (br.Ondřej - Efrem - Augustin ještě o rok za mnou). Bratři Kryštof a Ignác výborně vpluli do našich vod i do studia, doufám. - Při kanon. visitaci byl otec provinciál velmi spokojen se stoupající úrovní celého konventu i noviciátu.

Drahý Otče, přeji Vám k Vašemu svátku hojnost Božích darů, a abyste byl jednou ozdoben zvláštní korunou za to, co jste prokázal nám, svým duch. synům.

Modlí se za Vás a o Memento prosí

bratr Patrik Maria OP

Uctivý pozdrav Otci Vincencovi!

Poznámka: Otec Jiří - tehdy magistr noviců a studentů, jedním slovem „kleriků“, byl též přítomen na pohřební bohoslužbě a slyšel otřesné kázání dra Vaška. Ale teprve nyní, při přípravě Patrikova dopisu pro tisk, jako by ho br.Patrik ozářil bleskem. Řekli jsme, že jde o poslední dochovaný svobodný projev duchovnímu otci. Dne 25.ledna 1941 bude zatčen: Olomouc, Brno, Osvětim... Nepřipravoval snad Bůh při promluvě o Bohem vyžadovaném vracení Božích darů bratra Patrika na totéž? Nemělo už zde svůj počátek to, co bratr Patrik - jak uvidíme - nazve „osvobozením od hraček“ uměle tvořených řeholníkem? Této zdánlivě „krutě nemilosrdné“ Boží Láске zůstane br.Patrik věrný až do vrácení posledního Božího daru, jímž je sám život.
(z knihy J.M.Veselý OP,T.Bahounek OP, To není sen, Rosice 1999 Gloria)

+++

ŠEDÉ RŮŽE

NOC JDE HODINAMI NOC MĚ TICHEM LEKÁ
SLADCE VONNÝ ŠÁTEK V TVÁŘ SE POLOŽIL
NOC PŘES VLNY HROBŮ SPĚCHÁ DO DALEKA
JAK KDYŽ TICHÁ BOLEST VYTĚKÁ MI Z ŽIL

SPÁNEK DÁVNÁ SLADKOST HROMADÍ SE V HRUDI

SPÁNEK ŠTÁVA OČÍ S TVÁŘÍ ODPLÝVÁ
AVŠAK CO MĚ NÁHLE SLADKÝM HLASEM BUDÍ
JAK KDYŽ ZA SKLEM SMYSLŮ PTÁK MI ZAZPÍVÁ

CO SE ZNENADÁNÍ ROZLEJE MOU KRVÍ
JAKÁ ZÁVRAŤ V TVÁŘ MI ŽHAVĚ ZAVANE
JE TO ŠERÝ SEN JEJŽ BARVÍ MOJE BRVY
SLADKÉ PADÁNÍ JEŽ V MĚKKOST PŘISTANE

VLNA VROUCNOSTI A V TEMNOTY SE KÁCÍ
CO SE NENAVRÁTÍ NĚŽNĚ OBJÍMÁ
CO JIŽ ODEŠLO SNY OBLAKA A PTÁCI
ŽENY TESKLVÉ JEŽ PROSTUDUJE TMA

ŽENY ŠEDÉ RŮŽE V SEN SE ROZPUSTILY
SNÍM JEJ ZA DVOJÍ TMOU JAK KDYŽ SLEPÝ SPÍ
SNÍM JEJ V TICHÉ BÁZNI ABY NEOŽILY
SRDCE ZAHALÍ MI SLADKÉ PODNEBÍ

SNÍM A ŠEDÉ RŮŽE KREV MI ZABARVUJE
JAK KDYŽ PROSTOUPÍ SE KRAJINA A SEN
ŠEDÍ MÉHO ŠERA OVOCE SLZ PLUJE
ZLATOU MILOSTÍ JSEM NĚŽNĚ ZASAŽEN

ACH KDE JSEM JEN CÍTIL NĚŽNÉ PŘETÉKÁNÍ
ZANÍCENÍ VLASŮ SLUNCE TEKOUcí
K DĚTEM CÍSAŘŮM SE KŘÍDLO VŮNĚ SKLÁNÍ
K TĚŽCE NEMOCNÝM KDYŽ ZDRÍMNOU ZA NOCI

KDE JSEM TO JEN BLOUDIL OBLOHAMÍ PLETI -
ŽHAVÝ PRAPOR OHNĚ TMOU SE ROZVINUL
TIŠE V MRÁKOTÁCH JSEM TOUŽIL DOTRPEŤI
ÚSTA PLNÁ KRVE PTÁK JENŽ K SLUNCI PLUL

NOC JDE HODINAMI NOC MĚ TICHEM LEKÁ
VONNÝ ŠÁTEK ŠERA V TVÁŘ SE POLOŽIL
NOC PŘES VLNY HROBŮ SPĚCHÁ DO DALEKA
A MÁ DÁVNÁ BOLEST ODTĚKÁ MI Z ŽIL
TAK V NOCI PROCÍTÁM
TAK V NOCI PROCÍTÁM A ŠEPTAJE SI SNÍM
JSOU SNY A OBLAKA A VÍTR HVĚZDY STRÁŠÁ
JSOU ŽENY TESKLIVÉ JEŽ PROŠLY SPÁNKEM MÝM
ŽAL BRATR RADOSTI JE KRÁSNĚJŠÍ NEŽ KRÁSA

Jan Zahradníček

+++

"Tý Libuši už žádnou medovinu nenalívej.
Ona prej teď vidí nějaký město ještě větší."

+++